

er bestemt, for hvilket Gods der skal erlægges Afgift, vil det ikke være nødvendigt, at have en særskilt Paragraph om, hvorledes et Skib skal behandles, naar det paa samme Reise gaar i forskjellig Fart, da det altid er det Gods, der søres i udenrigsk Fart, for hvilket Skibsafgiften skal erlægges. Det er meget muligt — hvad jeg dog ikke har nogen Kundskab om —, at Oprindelsen til, at Lovforslaget er blevet affattet saaledes, som det er, er den, at den indenrigske Fart tidligere har været beskattet noget forskjellig fra den udenrigske, og at det derfor i tidligere Love har været nødvendigt at have en saadan Bestemmelse; men jeg tror, at man vil erkjende, at det, naar Afgiften af den indenrigske Fart hæves, ikke længer vil være nødvendigt. Forsaavidt denne Tydeliggjørelse af § 2 vedtages, formener jeg, at det er fuldstændig rigtigt, som den øvede Formand har bemærket, at § 3 kan udgaa. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 4, der vistnok gjør § 5 overflødig. Endringsforslaget under Nr. 5 er en maatte nødvendig Forklaring, i alt Fald en Tydeliggjørelse af, hvilket Gods der er ment, og, naar det tilføies, at Bestemmelsen i denne § 4 kun gjælder afgiftspligtigt Gods, saa ville formentlig de to sidste Stykker af Paragraphen kunne bortfalde som overflødige; det er de Stykker, der indeholde Bestemmelse om, at der kun tages Hensyn til Væskelasten, forsaavidt Lasterummet under Dækket ikke er fuldt bestuvet, og at, naar Bavernes Ansættelse efter Bestuvsningsreglementet udbringer et større Tal, end Skibet er maalt til, kommer fritagelsen for Skibsafgift kun det Konstal tilgode, der søres i indenrigsk Fart. — Endringsforslaget under Nr. 9 er kun en Tydeliggjørelse, for at Bestemmelsen ikke skulde kunne misforstås, som om Skibet var berettiget til, ogsaa at erholde den indgaaende Skibsafgift godtgjort. Det har maatte ikke været nødvendigt at sige det udtrykkelig, men jeg tror i alt Fald, det vil erkjendes, at det ikke skader, at det er fuldkommen tydeligt. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 10 angaar, da er det stillet i Erkjendelse af, at man ikke er i stand til, at holde sig til det Gods, der er indladet i forbiseilende Skibe,

idet man jo ikke er Herre, over det, hvorfor man mener, at det er billigt, at Afladeren kommer til at heste for den Afgift, der hviler paa dette Gods. — Endringsforslaget under Nr. 11 er en Redaktionsændring, og Endringsforslaget under Nr. 12 indeholder kun en Tilføielse om, at Lystyachter, som overalt i andre Lande ere frie for Afgifter, ogsaa skulde være frie her. — Endringsforslaget under Nr. 13 er en Redaktionsændring, og det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 14. — Hvad Forslaget under Nr. 15 angaar, da har dette Punkt jo tidligere været diskutert ved Forhandlingen af Mindretalsforslaget, men Udvalget stiller sig her noget anderledes. Det maa jo erkjendes, at der er en meget væsentlig Forskjel paa, om man vil give slip paa 258,000 Rd., eller om man vil give slip paa 86,000 Rd., og man har ment, at, naar det kun dreiede sig om denne Sum, vilde denne i alt Fald ikke være saa betydelig og affrækkende, at en Reform, som man maatte erkjende for at være nyttig, skulde afvente en Tilfældighed, eller i alt Fald afvente, hvorvidt det kunde blive muligt, at vi fik en Lov ud om Brændevinsafgift, for at kunne træde i Kraft. Det er ganske vist ikke nogen meget ubetydelig Sum; men paa den anden Side maa man jo virkelig antage, at den nuværende Afgift dog i det Hele taget virker hemmende og trykkende, og en saadan Tilstand bør ikke fortsættes længere end høist nødvendigt. Naar man i det Hele taget begynder at røre ved disse Afgifter, ser man, at de i Grunden efter deres Natur ere saldsørdige, og man maa, da ikke sløtte dem længere end høist nødvendigt. Efter hvad der her blev vedtaget om Brændevinsafgiften, var det ogsaa til 1ste April 1872, at den skulde træde i Kraft, og forsaavidt kunde jo det Forslag, der er stillet, passe meget godt; men det er jo ikke vist, at Lovforslaget vil gaa igjennem paa alle dets Sta-

Rettelser.

Sp. 762, Lin. 18 f. n.: „Elevig“, læs: „Ovrig“. — 835, Lin. 24 f. o.: „jeg“, læs: „han“.